– А-а-а! – плакало кучеряве янголятко.

Річ у тім, що перед Різдвом на небі відбувалося велике прибирання: пралися хмари, начищався Місяць, купалися зірки. Але янголятко перестаралося – від холоднючої води в однієї з молодих зірочок відколовся промінчик.

Перелякане янголятко поплакало, а тоді вирішило якось прилаштувати той маленький уламок на місце. Від дорослих воно чуло, що на Землі є така рідина, яка має дивні властивості – скріплює все розбите й розламане, навіть серця.

Подумало сердешне, й вирішило:

– Треба летіти!

Тож змахнуло крильцями і попрямувало до далекої блакитної кулі.

– А— а-а! – хлипала Зоська. Щоправда, плакала вона тайкома, щоб мама не побачила і не здогадалася, як Зосі зле. Тому що, коли Зосі зле, мама страждає, ахає, метушиться... А сенс який? Нічим бо не допоможе, а настрій перед Різдвом зіпсує.

Зоська страждала через Генку. Ну, подумайте самі: зустрічатися цілісіньких два місяці, бо любов у нього, бач. І навіть цілуватися вже, хоча й лише у щічку. У губи Зосі цілуватися поки не доводилося, тому вона або відговорювалася, або вигадувала якісь важливі причини. Сама ж наполегливо шукала відповідь на важливе запитання: як правильно цілуватися? Ніс же заважає! Та ще й окуляри Генки її бентежили. А їх як? Знімати попередньо чи залишити? Не у мами ж питатися. Зрозуміло, що мама інструкцій, як цілуватися, своїй 14-річній доньці давати не буде.

А все ж було нормально! І Новий рік зустріли, і на каток ходили... Домовились у Святвечір із Вертепом ходити. Генка обіцяв змайструвати для Зосі таку зірку, щоб спалахувала різними кольорами. І разом із друзями вони співатимуть під вікнами сусідів. А що? В їхньому мікрорайоні дворів багато, де свої таланти показати можна.

Тільки пропав Генка. Вже чотири дні не з'являється. І телефон його мобільний не відповідає. А розпитувати знайомих або шукати запропалого хлопця Зосі гордість не дозволяє. Раптом він її розлюбив, а тепер ховається?

Гуляти теж не хотілося – ще зустрінеш торохтійку Вірку або заздрісну Ольку. Вірка причепиться: що та як, а Олька зловтішатися буде... Залишалося сидіти біля віконця і на небо витріщатися. Цікаво, куди поділася її улюблена зіронька? Така блакитна, з золотими промінчиками? Вона завжди підбадьорювала Зосю, підморгувала привітно. А зараз не видно її. За хмарою ховається, чи що? Так немає на небі ніяких хмар. Он, скільки зірок! І місяць яскравий...

Гена нервував. От же ж клятий мобільник! Не працює! І не розряджений, із грошима на рахунку, а як починаєш дзвонити, промовляє: "Зв’язку немає! Зв’язку немає!" Генка аж шаленіти почав від цих слів. Він же обіцяв Зосі... Багато чого обіцяв... Але ж хто знав, що бабуня захворіє? А село, де бабця живе, маленьке, там ані фельдшерського пункту, ані лікаря, ані аптеки немає. Лише один стаціонарний телефон, і той у дальньої сусідки. От як вона зателефонувала, вони з мамою і поїхали...

Зараз бабусі стало легше. Вони вже домовилися, що завтра заберуть її до себе. Але ж до завтра аж 18 годин! А клятий зв’язок не налагоджується... Якщо він так нервує, то що там із Зосею робиться? Мабуть образилась, "накрутила" себе, як то дівчата вміють, і тепер навіть розмовляти з ним не буде.

І ще зірка... Коли він обіцяв її змайструвати, не думав, що це так складно. І як зробити, аби вона загорялася?

– Зосюню, піди хліба купи! – попрохала мама.

– Іду вже! – Зося зачинила двері, вийшла на вулицю і... зіткнулася із заплаканим хлопчиськом у білій сорочечці. У сорочці! У такий-то мороз!

– Ти хто? – зупинилася дівчина.

– Янгол, – хлюпотячи носом відповів малюк. – Слухай, а чи немає в тебе такої рідини, що все скріплює? Навіть розбиті серця. Мені конче треба!

Зося протерла очі. Потім – скубнула себе за вухо. Стало боляче. Тож вона не спить! Перепитала:

– Хто? Янгол?

– Так, – хитнув головою хлопчисько. – А що тебе дивує?

– Навіщо тобі клей?

– О, так, згадав! Саме клей! У тебе є клей?

– Є, – зронила Зося.

– Неси! І швидше! – наказав малюк.

Здивована Зося невідомо чому його послухалася. І побігла додому. Повернулася, захекана й задоволена.

– Тримай!

– Гей-гей! – зрадів хлопчик. – Я тобі віддячу!

Міцно затиснув тюбик у кулачку, змахнув крильцями і полетів.

– Справжнє янголятко! – зітхнула Зося і пішла по хліб.

Янголятко густо намазало клеєм промінчик і приставило на місце. Замислено оглянуло зірочку.

– Ич, зблідла як. А холодна, наче крижинка. Що робити? – і спересердя почав терти зірочку клаптиком хмаринки. Зірочка затремтіла і – фу-ух! – вислизнула з маленьких пальчиків.

– Поверни-ися! – скрикнуло янголятко. Але зірочка не слухала. Летіла й летіла собі до далекої блакитної кулі.

Янголятко кинулося навздогін.

Гена сумно роздивлявся припасований до картонного каркасу блискучий папір і зітхав:

– Непогана вийшла зірка. Тільки загорятися вона ніколи не буде! Ну, нехай хоч так...

Він обережно поклав зірочку на підвіконня і пішов по коробку, бо ж їхати було далеченько і тендітний виріб міг пошкодитися. Повернувшись, Генка застиг від несподіванки. Замість однієї, на підвіконні лежало дві. І нова – блакитна, з золотими промінчиками – підморгнула привітно. У цю мить хтось постукав у вікно.

– Оце так! – тільки й видохнув хлопець, побачивши... кучеряве янголятко.

– Привіт! – сказало янголятко і поцікавилося: – Ти мою зірочку не знаходив?

– Е-е-е... це не вона? – Гена тицьнув пальцем на блискучу знахідку.

– Так, – зраділо янголятко, – вона. Ти мені її віддаси?

– Не хотілося б, – чесно зізнався хлопчина. – Вона саме така, як мені треба.

– Ну, то й залиш її собі, – запропонувало добре створіннячко. – А мені свою віддай.

– Та вона ж... звичайна, – попередив Гена.

– Проте, ніколи не розіб’ється.

Здійснивши обмін, вони по-дружньому розпрощалися. І задоволене янголятко нарешті повернулося на небо.

– Зосю! Виходь! Зосю-у!

Зося підбігла до вікна. Там, біля під’їзду, пританцьовував Генка із довгою жердиною в руках. На верхівці жердини спалахувала різнокольоровими вогниками блакитна зірочка.

Зося почекала трішки, відчинила кватирку і поцікавилася:

– Де пропадав?

– Не ображайся, – жалісно скривився Генка. – Ми до хворої бабусі їздили. Бо в селі, де вона живе, лікарів немає. Ми з мамою її до себе перевезли. Я весь час намагався зателефонувати, але зв’язку не було... Та Зірка в нас є. І прегарна! То ми йдемо колядувати?..

Пізно ввечері, коли на небі з’явилася велика яскрава зірка і, коли Зося нею милувалася, Гена наважився її поцілувати. По-справжньому. І ніс їм аніскілечки не заважав.